

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

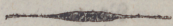
0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200

S a n g e

til

H o j t i d e l i g h e d e n

den 29de December 1809.

Udgivne

af

Borgerstabet i Christiania.

Christiania.

Trykt hos N. Wulfsberg.

The oldest

67/5278 g

No. 1.

Af Slotspræst Claus Paveis.

Mel. Saa glade vi drage det lynende Sværd ic.

No. 2.

Af Slotspræst Claus Paveis.

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgubinde ic.

No. 3.

Af Pastor Wulfsberg.

Mel. For Norge, Kæmpers Fødeland ic.

No. 4.

Af Pastor Wulfsberg.

Mel. Mit fulde Glas og Sangens raffe Toner ic.

No. 5.

Af Overlærer L. Stoud Platon.

Mel. Euan byder os at drikke ic.

No. 6.

Af Overlærer L. Stoud Platon.

Mel. At stride og sejre, naar Fienderne træder ic.

No. 7.

Af Overlærer L. Stoud Platon.

Mel. Til Waaben, see Fienderne komme ic.

No. 8.

Af Overlærer L. Stoud Platon.

Mel. Griff op Kammerader, til Hest, til Hest ic.

LiBR

Box 4

I.

Højt Stridshornet lod i vort fredsomme Hjem,

Alt hørtes de Waaben at brage;

Men modig og kraftfuld stod Normanden frem,

Dg Ingen veg frygtfom tilbage.

Dg Egen fra Fjeld og fra Dale gjenlød:

Droffab mod Kongen i Liv og Død!

Naaf svunge de Normænd det drabende Sværd,

Saa talrig end Fienden mon være;

Glad stuede Fred'rik den Heltesfærd,

Dg lønnet' de Skakke med Vre.

Dg højere Naabet blandt Fjeldene lod:

Droffab mod Kongen i Liv og Død.

Da mødte Kong Carl ham med fredeligt Ord,

Dg Fred'rik det hørte med Glæde.

Nu vandte de fredsøle Konger i Nord,

Omflunged' af Broderskabs Skæde.

De drabende Sværde vi lægge nu ned;

Leve vor Konge! han gav os Fred.

Han leve, og flue i uslyret Fred

Sit Norge hvert Tab at forvinde!

See Velstand og Hæder gaae frem i dens Fjeld,

Dg Vanart og Rød at forvinde!

Dg Samtraadet lyde, som stedse det lod:

Droffab mod Fred'rik i Liv og Død!

Deres Majestæt Kong Frederik den Sjette!

II.

Vor Sang paa ny skal festlig tone:
Højt prise den med Jubelhy
Den fromme Viv paa Danmarks Trone,
Vor Dronning, stor ved huuslig Dyd!
Maria! Landets Moder! Dig,
Eltraaber den: vær lykkelig!

Du aldrig glimred' i Dit Rige
Ved Herkeraand, ved mandig Daad;
Man saae Dig bly og tavs at vige,
Naar Fred' til kaldte Mænd til Raad;
Men Hustru var Du, om og blid,
I Sorgens som i Glædens Tid.

Som Viv og Moder vi Dig hylde;
Dit Vord er stort, Din Lod er Høn:
Saa meget godt vi Fred' til hylde,
Hos Dig hans Velbaad finder Løn.
Gid stedse, adle Dronning! Du
Maa nyde, kjenke Hæls som nu!

Deres Majestæt Dronning Maria!

III.

Er Norrø Løbe dyeset ind
I en usalig Stummer?
Dg kues Normands glade Sind
Af Drangslers mørke Kummer? —
D vaagn dog op, hver Norges Mand!
Vort Løsen er: Vor Christian!
Hans Næs har trængt blandt Fiender ind,
Dg Avind selv forstummet.

Af edel Gu til Landets Hæls
Sam Tyrsten havde faaret,
At hyde mellem Norges Fjeld',
Dg han har Byrden baaret.
Saa Hæd i Fælt, saa viis i Fred
Er Helten, som vi glædes ved;
Han lever end til Nordens Vel,
Hans Næs er ubeskaaret.

En seiersfuld Helt, saa mild,
Saa edel og retfærdig!
Han tænder i vort Bryst den Ild,
Dg er den Flamme værdig,
Som blusser her i Normands Lag,
Som indtil Norges sidste Dag
Skal brænde for en Helt, saa mild,
Saa edel og retfærdig!

Til Heltens Tak og Velbehag,
Hvis Daad kun Dyd belønner,
Paa Christians og Fredens Dag
Frem, ofrer, Norges Sønnen!
En hellig Sed: Evindeligt
Skal Normand mindes, ligne Dig,
Dg kæmpe for den gode Sag,
Men døe som Xrens Sønnen!

Deres Kongelige Højhed Prinds Christian
August, Tronsfølger til Sverrig!

IV.

Et Glimt af Fred tilsmiler atter Norden,
Dg Millioner love Gud;
Gid snart den fraale over hele Jorden,
Dg Tvebragt døe af Verden ud!
Dog — haanes atter Fredens Ven,
Vi drage Sværdet flur igjen.

Du, brave Prinds! hvis Kald det er at føre
Den Norske Hær til Sejer frem,
Du kjæft forbyde Nidingsmand at føre
Vort Fødeland, vort Kjære Hjem!
Held med Dig, Prinds! i Ledingsførs!
Og med Dit fredelige Vard!

**Deres Højslystelige Durchlauchtighed Prinds
Friedrich til Hessen!**

V.
Flammer Baunens røde Lue
Paa vort Fjeld, og i vor Dal;
Skal vi atter Kiender høre
I vort Norges Klippe-Fal;
Tro da Kæmper Norges Mand
Fra hvert Fjeld, og ved hver Strand;
Kienden høre
Vardens Lue
Flammen højt paa Fjeld og Strand!

Soøver stolt paa Norske Bølge
Kiendelig Stavn, og fordrer Slag,
Norske Søgut rask skal følge
Gjennem Storm og Tordenbrag;
Normand, hejs dit Sejers-Flag!
Giv din Kiende glatte Lag;
Kugler fuse,
Bølger bruse
Venligen blidt om Norges Flag!

Gamle Norge! trygt Du holder
Paa din haarde Klippefod!
Stolt i Kamp mod Døden smiler
Dine Hertes Kraft og Mod!
Normand hør i Norges Skjød
Tro i Liv og troe i Død;

Freden lønner
Norges Sønnen,
Hulbe og troe i Liv og Død!

Forsvarsstanden til Lands og Vands!

VI.

Af stormfulde Styer Freds-Solen frembryder,
Og smiler saa blidt til krigsharde Jord;
I jublende Chore højt Fredshymnen lyder
Blandt Skove og Dale i fredsfale Nord;
Hvor Krigsluer flammed', hvor Sværdene klang,
Der toner forenede Nordboers Sang!

Milbt soøver om Nordens de althgamle Riger
Med Lilier krandsset fredsfalige Rand!
Trygt Sverrig, vor Grande, sit Haandslag os giver,
Og trofast vi Broderen række vor Haand;
Paa Danrigets Sletter, blandt Norriges Fjeld,
I Sverriges Dale Fred, Frihed og Held!!!

Freden med Sverrig!

VII.

Føstbrødre! hvi rasler vel Skjoldet,
Hvi gjengjalder Baabnens Onye?
Hvi toner højt Luren fra Fjeldet,
Og Sangen i Dalenes Lye? —
Langt fjernedes Krigsgudens Torden
Fra Manahøjms-Vetten i Norden;
Hvi Svenske og Danske og Norske saa froe
Lilsboere hinanden Føstbrøderstabs Troe!

Milb Svithjød i kongeligt Sæde
Guldfroner solvlokke Haar;
Mært sunkler hans Nafyn af Glæde,
Saa kraftfuld den Gubbe fremgaaer;

Dg Heltens Minde han luer,
Der herligt fra Oldtiden luet;
Thi savner han sine Fostbrødre i Nord,
De ældgamle Gubber Kong Dan og Kong Nor!

Hil Dan! Du min ærlige Kæmpe!
Hil Nor! Du est Klippernes Son!
For Skandiens Hæder vi Tredne
Forene vort Duse, vor Bøn!
I Brødre! — I Christian gibe
Til Svithjod og Søerriges Rige,
Det flyte den Kæmpe til Skandiens Gavn,
Dg hele vort Norden vel signer hans Navn!

Held Naboriget Sverrig, og Held det ved
dets Ironarving!

VIII.

Vort Norge til Tre højt lyde vor Røst
Blandt Klipper og Skove og Dale!
Ved Tanken om Norge opflammer vort Bryst,
Dg Norrig til os monne tale:
"I Nor mænd! I vandre i Oldfædres Spor,
"Da stander Tert Norge saa trygt ubi Nord!"
Hil Danne mark smiler i Valkernes Tavn!
Guldt Brødrene Haanden os rækker;
Fra Oldtiden straalte det Danske Navn,
Dg Fædrenes Kraftdaad opvækker;
Thi Heltkraft luer i Nordboens Bryst
Blandt Norriges Klipper, paa Danne marks Kyst!

Norge og Danmark!